

fascinerend in velerlei opzicht maar toch niet geheel voldoening schenkend. Wat Jan Willem vooral verlangde, was: praktisch werk, zodat hij niet langer op kosten van zijn ouders behoefde te leven. Inmiddels 28 jaar geworden, solliciteerde hij naar een journalistieke baan en werd al spoedig verbonden aan de redactie buitenland van Sijthoffs Rotterdamsch Nieuwsblad in het oude gebouw (doolhof van gangen, trappen en opkamertjes) aan het Beursplein, waar de kalme humane G.J. van Dalen (met de breedgerande zwarte hoed) directeur was.

De kersverse journalist had al twee boeken op zijn naam staan. Acht jaar eerder was nr. 2, *De Kolk in de Kreek*, verschenen. Evenals *De Gek* een boek over rijpere jeugd. Ofschoon beide romans over het algemeen gunstig beoordeeld waren ('meeslepend enthousiast en diepdoorvoeld', 'veelbelovend', enz.), was de schrijver er zelf allerminst over te spreken. Beide werken heeft hij dadelijk 'af' geschreven; hij wilde er zelfs niet meer over praten.

Daarna kwam *Solaes*. In die tijd, december 1922, had ik het voorrecht met Jan Willem kennis te maken. Vers van de Erasmiaanse schoolbanken - een onvoltooid leerprogram achter mij latend - kwam ik bij de redactie stadsnieuws van het Nieuwsblad. Een van de eerste papieren, die mij onder de neus werden geschoven, was een intekenlijst voor een collega die op het punt stond te trouwen: zekere J.W. de Boer, die op de afdeling buitenland onleesbaar-gehectografeerde kopij van Belinfante (vieze paarse inkt in scheef oplopende regels) zat te bewerken. Gênant zijn zulke bedellijsten, want wat voor 'n bedrag moet men achter z'n naam zetten? 'Een gulden is meer dan welletjes,' zei mijn afdelingschef, 'je kent de man niet eens'. Over die onbekende werd ik overigens spoedig ingelicht door een oude collega, die zei: 'wonderlijke vent die romans schrijft'. Goede romans? Maar dat wist meneer niet omdat hij er nooit een had gelezen... De Gek... en hij wist van horen-zeggen dat dit toch geen autobiografie was. Deze De Boer was al aan zijn derde roman toe. *Solaes* - los aas, zei een olijke collega die altijd in anagrammen behagen schiep.

De bruidegom van de Haagse journaliste en kinderboekenschrijfster Jet van Strien was een indrukwekkende figuur, fors gebouwd, met een frisse rode kop, fraaie krulkuif, zeeblauwe ogen. Hij droeg altijd een hoge boord met omgeslagen punten. De wijze, waarop hij, al sprekende, zijn mollige en toch stevige